

Simona Șomăcescu:

„Spun mai mult tăcând“

Prim-balerină a Operei Naționale Române din București, încă studentă în anul IV la Coregrafie, la U.A.T.C. (clasa prof. Sergiu Anghel), are "ceva aristocratic, cu care te naști." "În frigul ăsta, dai căldură, ai o disperare maternă nemaîntâlnită, deși nu ești mamă". Așa o descria cineva, care asistase la spectacolul **Anna Karenina**, în regia și coregrafia lui Ioan Tugearu.

Fiecare vede în mine atât cât poate; cât despre ce aș vrea eu să fiu, îmi doresc să se simtă tot ceea ce trăiesc pe scenă. Copilăria mea nu a fost diferită de a altora; n-a scăpat nici un gard "necălărit" ori vreun copac nejunpuit; mi-am julit genunchii prin toate ungherele; mi-am rupt toate rochițele și pantalonașii și n-am uitat nici până astăzi cine m-a fugărit ori m-a urecheat cu năduf. Târziu, în adolescență, am aflat cât de important este să înveți exercițiul întrebării, al raportării la ceilalți. Am fost cel de-al patrulea copil din familie și mulți ani n-am avut, pur și simplu, curajul să vorbesc. Nu pentru că aș fi fost neglijată, dar aveam impresia că problemele mele nu erau la fel de importante ca ale fraților mai mari. Pentru că am avut foarte târziu curajul să deschid gura, făceam tot felul de "giumbușlucuri" ca să atrag atenția, mișcându-mă prin casă. Așa mi-a descoperit sora mea mai mare,

Adina, înclinația pentru dans. A înțeles faptul că această eliberare de energie avea o coerență, altfel decât la copiii care nu pot să stea locului. S-a gândit că n-ar strica să mă vadă cineva de la Școala de balet. Dansul a însemnat pentru mine felul de a mă exprima, la ora la care nu o făcusem încă prin cuvinte. A venit de la sine, n-am optat pentru el. Îmi amintesc că, în clasa a III-a, nu aveam capacitatea de a mă exprima, eram inhibată, mult prea serioasă, luam totul cu gravitate. Din cauza asta era să rămân corigentă și chiar repetentă. M-am eliberat abia când am intrat la Liceul de Coregrafie. Fiind talentată, aveam, practic, alt statut decât cel al unui elev dintr-o școală obișnuită. Acum mă pregătesc să public o carte de eseuri, "Lecția tăcerii", despre artă, dans, condiția dansatorului în România.

Departe de a nu fi comunicativă, acum ești de-a dreptul exuberantă...

Legătura cu ceilalți o fac prin dans. Când intru într-un mediu nou, am dificultăți în a-mi depăși emotivitatea. Asta mă și salvează uneori, îmi dă șansa să observ, să fiu atentă la ceea ce se întâmplă în jurul meu. Într-o lume în care primează afirmarea individualității agresive, vulgare, mă dau la o parte și spun lucruri mai importante tăcând. Tăcerea nu e goală, stupidă, ea poate deveni tocmai momentul cu cel mai mare ecou al ființei noastre. Iubesc natura, pentru demnitatea copacilor, pentru felul în care se înalță pe lângă noi fără să se incline, pentru felul în care piatra așteaptă să treacă pe lângă ea, să o asculte. Să simți în tine cum vântul își schimbă bătaia...

Cum ai ajuns să joci în filmul Coroana de foc, în regia lui Sergiu Nicolaescu?

Aveam 20 de ani și, îndată ce am absolvit liceul, am jucat Katarina din **Îmblânzirea scorpiei**, care a fost un succes uriaș – asta într-o Operă care își stabilise de multă vreme ierarhia "oficială" și într-un regim politic în care impunerea altor personalități decât cele cărora li se închina toată lumea era aproape imposibilă. Faptul că m-a ales Ioan Tugearu, încă de când aveam 18 ani, pentru rolul principal, a creat un mare scandal, toate ziarele au scris despre mine, au căzut toate "pilele" și toate prim-solistele acreditate. La vizionare au fost chemați toți cei de la Consiliul Culturii și a fost un succes neașteptat. Semnarea nașterii unei vedete era, însă, interzisă. În urma multelor articole din presă, Sergiu Nicolaescu a trimis pe unul dintre asistenții săi, care m-a dus imediat la Buftea. Regizorul mă văzuse la Brașov, în turneu. În momentul în care am auzit că sunt aleasă eu, ca balerină – în pofida tuturor acțiunilor care doreau să joace – am fost ca un cal care nu doar că a câștigat cursa, dar nu s-a mai putut opri din alergare. Mi s-a spus că am primit rolul Hangiței pentru că sunt o combinație de feminitate, fragilitate și îndărătnicie. Regizorii veneau constant la Operă ca să vadă balerinele, nu neapărat pentru roluri principale; până în '89, multe balerine au jucat în filmele românești. Am fost condusă la croitorie, îmbrăcată cu o rochie, mi s-a dat un text și am fost pusă să-l rostesc. Asta a fost tot. De atunci am mai primit și alte puneri de film, dar nu le-am dat curs. De exemplu, pentru **Autor anonim**, în regia lui Dan Pița, trebuia să joc

rolul unei balerine. Nimeni nu se aștepta să refuz. Dar n-am vrut să fiu "o balerină" într-un film despre balet. Ar fi fost un lucru la care s-ar fi așteptat oricine.

Unde ai făcut turnee cu Opera?

În Austria, Elveția, Spania, America. Spre marele meu regret, n-am fost la Paris. Curiozitatea mea feminină este încă în suferință din acest motiv.

Unde erai în timpul eclipsei din august '99? Revelionul 2000 cum l-ai petrecut?

Cu familia. În ziua eclipsei, am picat la examenul de conducere auto, din cauza emoțiilor. Îmi clănțneau dinții. Am căzut la "traseu". În timpul eclipsei propriu-zise am zăcut pe canapea, nici n-am văzut-o. De Revelion, am fost foarte emoționată, schimbarea cifrei mi-a dat alte sentimente decât altădată. Nu mă gândeam decât la Dumnezeu: "Doamne, întoarce-ți privirile și către noi, ca popor!".

Observ că ești foarte preocupată de dimensiunea spirituală a existenței. Cum se împacă asta cu o profesiune atât de "fizică"?

Mă hrănesc cu visuri. Toate balerinele fac, în general, "greva foamei". Sunt vegetariană, mănânc doar fructe și lactate. Muncim atât de mult încât, uneori, nu mai ai putere nici să mănânci. Dansul înseamnă formă, înseamnă în primul rând o estetizare, cât mai apropiată de perfecțiune, a corpului uman. De trei ani nu mănânc carne și alerg în fiecare zi patru kilometri, timp de 45 de minute. Am un set de exerciții care îmi pregătesc întregul corp, fiecare fibră musculară,

fiecare osior, fiecare ligament. Școala de balet este foarte bună în primul rând pentru că impune o disciplină a corpului și a spiritului, care te modifică pentru tot restul vieții, îți dă un respect împins până la fanatism față de propriul corp.

Citești mult?

Citesc foarte mult și cred că important e nu atât să citești, cât să recitești pentru a depăși firul narativ și a intra în mecanismul intelectual al autorului.

Lubești?

Sunt nemăritată, dar am mulți copii.

E vorba de personajele mele, pe care le mai și pun la colț, uneori, le mai și cert, dar pe care le iubesc așa cum sunt, fiindcă sunt ale mele. Foarte puțini sunt cei care știu cu adevărat ce înseamnă să iubești. Din păcate, iubirea va supraviețui, în ziua de azi, doar ca o noțiune abstractă, de care vom lua cunoștință mai mult din dicționare și enciclopedii. Nu cred că societatea de consum, în care ne măcinăm măruntele noastre existențe, va lăsa tinerei generații șansa de a trăi cu adevărat experiența iubirii.

Ioana Florea

În Anna Karenina
(alături de Cristian Crăciun)

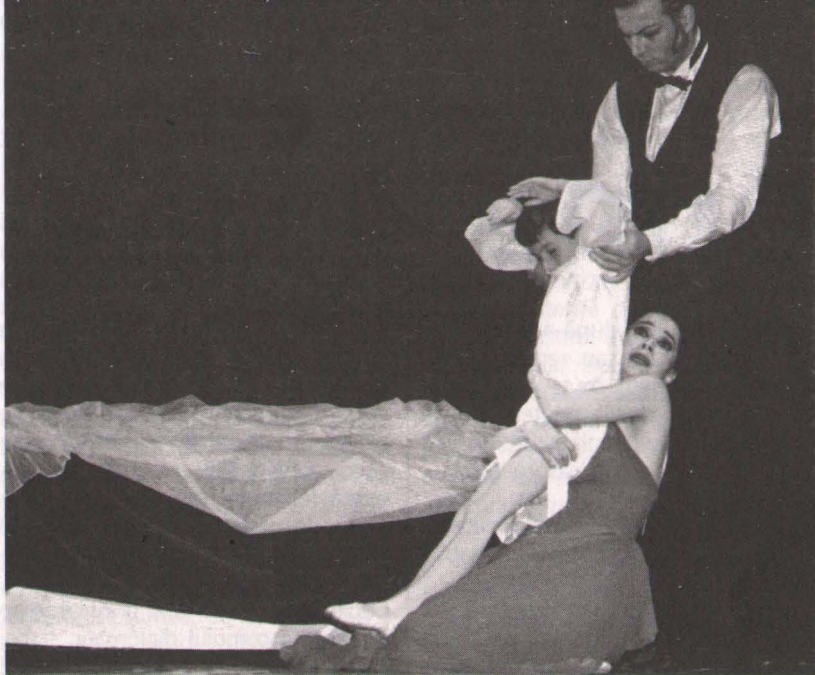

foto: Mihail E. Cratofil

Contemp și Colegii

Dacă v-ați întrebat vreodată câte companii de dans contemporan "de stat" ființează în țara noastră, răspunsul e scurt: două. Una dintre ele, de la a cărei constituire informală s-a scurs deja un sfert de veac, se numește Contemp și ființează de câțiva ani în cadrul Teatrului de Operetă "Ion Dacian" din București. A susținut spectacole în țară și în străinătate, a fost invitată la festivaluri, a obținut premii pentru coregrafie (Adina Cezar, Liliana Iorgulescu) și interpretare (Simona Crețeanu, Alina Lazăr). Cea mai recentă premieră a sa, **Mozart și Colegii**, a fost invitată în deschiderea

Festivalului Internațional de Muzică de la Chemnitz, Germania.

În foaia de sală (cu o exprimare cam colocvială și ceva greșeli de gramatică), **Mozart și Colegii** este prezentat ca "o noutate absolută în viața culturală a Bucureștiului... un remember al anumitor momente importante din viața socială și afectivă a lui Mozart". Conceput mai degrabă ca un divertisment muzical-coregrafic, în el se întâlnesc dansatorii companiei (cinci fete și un băiat), cvartetul de coarde al Operetei, condus de Marius Leau, soprana Ligia Dună, acompaniată la pian de George Balint, și prezentatorul Valentino Tiron. Muzica, selec-

tată mai ales din sfera camerală, alternează interpretarea *live* cu înregistrarea magnetică, într-un decor semnat de Ruxandra Ion, plăcut ochiului – o atmosferă de pod cu lucruri vechi, dar nepatinate de vreme. Tot ea este autoarea costumelor – o îmbinare sugestivă de epocă și modern, în transparențe, lycra și lamé-uri, gândite astfel încât să permită efecte vizuale în prelungirea mișcării (aripi, fuste pe panier convertibile în gulere, clepsidre etc). Deși prezentatorul este degizat în Mozart și recurge din când în când la faimosul răs nefiresc din filmul **Amadeus**, dacă va fi existat un libret,